

rede Eybert og saae smilende hen til Damerne. „Men den ubarmhertige Natur har jo dog uimodsigeligt sat Skranker, som selv den mandhaftigste Vilje bliver nødt til at respektere. Og Vorherre har nu engang udstyret den ligesaa yndefulde som vel-smagende Hjorteslægt med fire lange Gallopadeben, mens vi Mennesker har maattet nøjes med et Par Stolper, der absolut egner sig bedst til en sindigere Gangart.“

„Talen er jo i dette Tilfælde ikke alene om Hurtighed men ogsaa om Udholdenhed. Og det er det sidste, der gør Underværkerne her i Verden. Som Ordsproget siger, Hr. Fabrikant — den, som ler sidst, ler bedst!“

Eybert løftede Øjenbrynene; han begyndte at forstaa den skjulte Trusel i Ordene. Med et medlidende Udtryk vendte han sig bort og svarede ikke.

„Forresten,“ sagde han, idet han atter henvendte Ordet til Damerne. „Jeg kommer til at tænke paa, at jeg selv engang i mine unge Dage oplevede en Historie, der minder en lille Smule om denne med den svenske Student, om den end fik en langt mindre tragisk Udgang. Jeg husker, at jeg var paa Hjemvejen fra en Skovtur sammen med nogle Venner. Vi havde lejet en Vogn ved Klampenborg for at køre hjem ad Strandvejen, og en af Vennerne tilbød saa et Væddemaal. Han vilde løbe den sidste halve Mil og forpligte sig til at være i København samtidig med os, hvor meget vi saa lod Hestene strække ud. Væddemaalet kom naturligvis i Stand, og da vi naaede Konstantia, stod Manden af og begyndte at løbe. Vi havde et Par stivbenede Vognmandshestes for, saa der var i og for sig ikke noget urimeligt i Kapløbet; men allerede da min Ven havde løbet i fem Minutter, stønnede han som en Blæsebælg, og da der var gaaet ti, standsede han pludselig og erklærede højtidelig, at han ikke vilde løbe mere, „fordi det var Synd for Hestene“. Hvorpaa han — ganske rørt over sig selv og med forskellige træffende Bemærkninger om det moralsk forkastelige i at misbruge de Umælende — atter steg tilvogns.“

Fortællingen gjorde Lykke. De gamle Damer lo, og Philip Salomon vendte sig om og sagde: